

II. DOKUMENTY STOLICY APOSTOLSKIEJ

1. KONGREGACJA DS. DUCHOWIEŃSTWA

a. List w sprawie adoracji eucharystycznej i modlitwy o powołania kapłańskie

Ekscelencjo,

Naprawdę wiele potrzeba jeszcze uczynić dla dobra duchowieństwa i dla owocności posługi duszpasterskiej, w dzisiejszych okolicznościach, ale właśnie dlatego, zachowując niewzruszone postanowienie podejmowania tych wyzwań, bez omijania trudności i wysiłków, mając świadomość, że działanie jest następstwem bycia i że duszą każdego apostołstwa jest zażyłość z Bogiem, zamierzamy rozpocząć od ruchu duchowego, który coraz bardziej uświadamiając ontologiczny związek między Eucharystią i kapłaństwem, a także szczególne macierzyństwo Maryi w stosunku do wszystkich Kapłanów, powoła do życia wewnętrznie powiazaną wspólnotę wieczystej adoracji, dla zadośćuczynienia za braki duchownych oraz dla ich uświęcenia; zaangażuje także żeńskie dusze konsekrowane, aby na wzór Najświętszej Maryi Panny, Matki Najwyższego i Wiecznego Kapłana i Towarzyszki w Jego dziele Odkupienia, chciały adoptować duchowo kapłanów, dla wspomżenia ich poprzez własne samoofiarowanie, modlitwę i pokutę.

Według stałego świadectwa Tradycji, tajemnica i rzeczywistość Kościoła nie ograniczają się do struktury hierarchicznej, do liturgii, sakramentów i regulacji prawnych. Najgłębszej natury Kościoła i pierwszego źródła jego uświęcicielskiej skuteczności, należy szukać w jego mistycznej jedności z Chrystusem.

Według doktryny i samej struktury konstytucji dogmatycznej *Lumen Gentium*, nie można wyobrazić sobie tej jedności w oderwaniu od Tej, która jest Matką Słowa Wcielonego i która, z woli Jezusa, była głęboko z Nim zjednoczona, dla zbawienia całego rodzaju ludzkiego.

Nie jest to przypadkowe, że tego samego dnia, w którym była ogłaszana konstytucja dogmatyczna o Kościele – 21 listopada 1964 roku – Paweł VI ogłosił Maryję „Matką Kościoła”, to znaczy, Matką wszystkich wierzących i wszystkich pasterzy.

Sobór Watykański II, mówiąc o Błogosławionej Dziewicy, tak się wyraża: „Poczynając Chrystusa, rodząc Go, karmiąc, ofiarując Go Ojcu w świątyni, cierpiąc z Synem swoim umierającym na krzyżu, w szczególnie zaiste sposób współpracowała w dziele Zbawiciela, poprzez posłuszeństwo, wiarę, nadzieję i żarliwą miłość, dla odnowienia nadprzyrodzonego życia dusz. Dlatego stała się nam matką w porządku łaski” (KK 61).

Niczego nie przydając i nie odbierając jedynemu pośrednictwu Chrystusa, Zawsze Dziewica jest uznawana i przyzywana, w Kościele, tytułami Orędowniczki, Wspomożycielki, Pomocnicy i Pośredniczki. Ona jest modelem miłości macierzyńskiej, która winna animować tych, którzy współpracują, poprzez apostołską misję Kościoła, w odradzaniu całej ludzkości (por. KK 65).

W świetle tego nauczania, które stanowi część eklezjologii Soboru Watykańskiego

II, wierni, kierując spojrzenie ku Maryi – jaśniejącego przykładu wszelkich cnót – wezwani są do naśladowania pierwszej uczennicy i matki, której, w osobie Jana, u stóp krzyża (por. *J* 19, 25-27), powierzony został każdy uczeń; i tak, stając się Jej dziećmi, wierni uczą się od Niej prawdziwego sensu życia w Chrystusie.

Tym sposobem – właśnie poczynając od miejsca zajmowanego przez Pannę Najświętszą i od roli przez Nią odgrywanej w historii zbawienia – zamierza się, w sposób zupełnie szczególny, zawierzyć Maryi, Matce Najwyższego i Wiecznego Kapłana, wszystkich kapłanów, wzbudzając w Kościele ruch modlitewny, który w centrum postawi adorację eucharystyczną, rozciągniętą na dwadzieścia cztery godziny, tak aby z każdego zakątka ziemi zawsze wznosiła się ku Bogu, nieprzerwanie, modlitwa adoracji, wdzięczności, uwielbienia, prośby i zadośćuczynienia, w zasadniczym celu wzbudzenia wystarczającej liczby świętych powołań do stanu kapłańskiego i jednocześnie duchowego towarzyszenia – na poziomie Mistycznego Ciała – poprzez pewnego rodzaju macierzyństwo duchowe, tym wszystkim, którzy już zostali powołani do kapłaństwa służebnego i są ontologicznie ukształtowani na podobieństwo Jedyne Najwyższego i Wiecznego Kapłana, aby coraz lepiej służyli Jemu i braciom, jako ci, którzy, jednocześnie, są „w” Kościele, ale także „wobec” Kościoła, pełniąc funkcje Chrystusa i reprezentując Go, jako głowę, pasterza i oblubieńca Kościoła (PdV n. 16).

Prosi się więc wszystkich Ordynariuszy diecezji, którzy w szczególny sposób dostrzegają specyfikę i niezastępowalność urzędu kapłańskiego w życiu Kościoła, a zarazem pilną konieczność wspólnego działania na rzecz kapłaństwa służebnego, aby czynnie uczestniczyli w promowaniu – w różnych częściach ludu Bożego im powierzzonego – prawdziwych wieczerników, w których duchowni, zakonnicy i świeccy, zjednoczeni między sobą, i w duchu prawdziwej komunii, oddaliby się modlitwie, w formie wieczystej adoracji eucharystycznej, także w duchu szczerego i rzeczywistego zadośćuczynienia i oczyszczenia. Dołączona zostaje broszura, mająca ułatwić, w razie potrzeby, zrozumienie natury tej inicjatywy, a także formularz, który po należyтым wypełnieniu potrzeba, zgodnie z uprzejmą wolą, odesłać do Kongregacji, jeżeli ma się zamiar – jak jest to oczekiwane – przystąpić w duchu wiary do przedstawionego tu projektu.

Niech Maryja, Matka Jedyne, Wiecznego i Najwyższego Kapłana, błogosławi tę inicjatywę i wstawia się u Boga, wyprasząc autentyczną odnowę życia kapłańskiego, na bazie jedyne możliwego wzoru: Jezusa Chrystusa, Dobrego Pasterza!

Składam wyrazy serdecznego szacunku w Węzle kościelnej komunii z uczuciami mocnego kolegialnego przywiązania.

Cláudio Kard. Hummes

Prefekt

✠ Mauro Piacenza

Sekretarz

Watykan, 8 grudnia 2007 r.

Uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny